

Uçak Korkunuz mu Var

– S.Karagöz · 18 Eylül 2017

UÇAK KORKUNUZ MU VAR?

İnsanlar kendi kendilerine korkular büyütür içinde.

Bu korkulardan uzmanların belirlediği en tuhaf olanları şunlar: Açık Alan Korkusu (Agorafobi), Oyuncak Bebek Korkusu (Pediofobi), Karşıdan Karşıya Geçme Korkusu (Agirofobi), Yemek Pişirme Fobisi (Mageirocophobia), Ayna Fobisi (Ezotrofobi), Yemek Masası Sohbeti Korkusu (Deipnofobi), Oturma Fobisi (Katisofobi), Şeytan Fobisi (Satanafobi), Fıstık Ezmesinin Damağa Yapışma Korkusu (Arakibutirofob), Kaynana Fobisi (Pentherafobi), Karanlık Fobisi (Nyctophobia), Yükseklik Fobisi (Acrophobia), Yalnız Kalma Korkusu (Monofobi), Cep Telefonundan Uzak Kalma Korkusu (Nomofobi)...

Liste o kadar uzun ki; say say bitmiyor.

Benim bugün sizlerle paylaşacağım konu: uçak fobisi.

Aslında her ne kadar saklasak da, itiraf edemesek de, birçoğumuzda var bu korku.

Nasıl olmasın, can taşıyoruz nihayetinde değil mi?

Bir konu daha var, çok önemli; "İnsan bilmediği şeyden korkar!"

Yani bu ne anlama geliyor?

Eğer bir konuda yeterince bilgiye sahip değilseniz, o sizde korku yaratır!

Eskiden ben de çok korkardım uçaktan ama zamanla oğlumun sayesinde bu korkumu yendim.

İlk zamanlar İstanbul- İzmir seyahatlerim olurdu. Oğlum küçük olduğu için, 12-13 saat otobüs yolculuğunu göze alamazdım. Çok korkmama rağmen uçağı tercih ederdim ama gidiş her zaman uçakla, dönüş çoğu zaman otobüsle olurdu.

Çok anılarım var bu konuda, hiç unutamadığım bir tanesini paylaşmak istiyorum sizlerle.

İstanbul' dan İzmir' e yolculuk yapıyoruz. Buğra sevinçten yerinde duramıyor. Üç kişilik sıranın ortasında ben oturuyorum, cam kenarında oğlum, sol tarafımda da bir beyefendi var.

Uçak pist başında havalanmaya hazırlanırken benim yüzüm; "Acıyın bana n'olur!" ifadesiyle, renkten renge giriyor, gözlerimi kapatıyorum ve içimden bildiğim bütün duaları okuyorum.

Derken; yükselmeye başlıyoruz.. Korkum had safhada ve ben koltuğun iki kolunu sıkı sıkı kavriyorum.

Buğra'nın dikkatini çekmiş olmalı ki soruyor:"Anne neden koltuğu tutuyorsun?"

Haydaa..Nerden çıktı şimdi bu, ben de akıl kaldı mı ki sana mantıklı cevap vereyim?

Hemen ilk aklıma geleni söylüyorum tabii:"E... uçak düşmesin diye oğlum."

Cevap anında geldi:"İyi o zaman ben de tutayım."

Çok komiktim biliyorum ama başka ne söyleyebilirdim ki?

Yanımızda oturan adam gülümsüyor ve beni rahatlatmak için konuşmaya başlıyor.

Uçağımız İzmir Havaalanına teker koyduğunda bana dönüyor:" Oh be kardeşim, ben günde iki kez İmir' e gidip gelirim ama ilk kez sizin yüzünüzden ben de korktum!" diyor.

Bu kez utançtan yüzüm kıpkırmızı oluyor.

Sonraları bu korku hep devam etti.

Oğlum üç yaşından beri uçmaya aşık ve kendini bildi bileli hep " Ben pilot olacağım." diyordu. Önceleri ansiklopedilerde ne kadar uçuşla ilgili bilgiler varsa, onları okurdu, bilgisayar hayatımıza girince; bu defa oradaki bilgi, belge ve videolarla kendini geliştirdi.

Bir gün; henüz beşinci sınıfa giderken yanıma geldi ve boyunu boyuma ölçtü.

" Anne neredeyse sana yetişiyorum." dedi.

Ben de:" Aman oğlum bana çekme, babana çek de uzun boylu ol." dedim.

Hemen itiraz geldi:" Hayır anne, ben uzun boylu olmak istemiyorum. Uzun boylu olanları pilot yapmıyorlar."

"Neden?"

"Çünkü uzun boyluların kalbi ve beyni arasındaki mesafe uzun olduğu için, G basıncına dayanamıyorlar."

Çok şaşırđım, donakaldım.

Onunla birlikte uçuş konusunda baya bilgiye sahip oldum ve yavaş yavaş korkumu yenmeye çalıştım.

Ta ki; Son İğdır- Ankara uçuşuma kadar.

Yapılan istatistiklerde uçakların en çok kalkıştan sonra üç dakika, inişten önce sekiz dakikada düştüğü belirlenmiş ve buna havacılıkta: (+3 -8) kuralı deniyor.

Uçağımız havalandı, hava gayet güzel, hiçbir problem yok veee...1- 1.5 dakika geçmeden çok güçlü bir sesle yalpalandık.

Herkes çığlık çığlığa.. Ne oluyor, diyene kadar, kaptan duruma hakim oldu ve normal tırmanışa geçtik.

Ne yalan söyleyeyim korktum elbette. Sonra pilot anons etti: korkulacak bir şey olmadığını, dağlık bölgelerde bu tür sorunların yaşanabileceğini söyledi, biraz rahatladık.

İnince hemen Buğra'yı aradım:" Oğlum çok korktum, biliyor musun?"

Her zaman olduğu gibi, uzun uzun bana neden korkmamam gerektiğini bir kez daha anlattı:

O uçaklar maddi olarak milyon dolarlara mal oluyor ve son teknolojilerle donatılıyor.

Pilotlara gelince; Çok ağır şartlarda ve çok zor geçen bir süreçten sonra ancak kaptan olabiliyorlar.

Üniversite mezunu olması, İngilizceyi ana dili gibi kullanması gerekiyor.

Sonra sınavlar...Altı tane çok ağır sınavdan geçiyor ki; bunlar öyle bizim bildiğimiz salla gitsin testleri falan değil: bilgi, beceri, kabiliyet ve en önemlisi psikolojik testler... İki hakkınız var verdiniz verdiniz, veremediniz; "Dur ben gidip acık daha çalışayım, kendimi geliştireyim." Diyemiyorsunuz, yıllardır kurduğunuz hayalinize veda ediyorsunuz.

Herşey tamam sınavlar bitti, şimdi sıra 18 aylık eğitime geliyor. Burada önce pratik, sonra uçuş derslerine ve sınavlarına giriyorsunuz. Bunlardan da başarıyla geçtiniz mezun oldunuz, bitmedi... ATPL lisansını aldıktan sonra sıra önemli bir karar vermeye geliyor: Kullanacağınız Uçağı Seçmek! Bu seçime "TİP intibak" deniyor. Bu konuda fazla seçeneğiniz yok, Boeing ya da Airbus firmalarından birini seçip, o uçağı ait TİP intibak eğitimini simülatörler aracılığıyla alıyorsunuz.

Sonra tam 5000 saatlik uçuş sonunda yaklaşık 7 yıl sonra kaptanlık hakkı için sıraya girip, 1-2 yıl sonra da kaptan oluyorsunuz.

Nasıl, yoruldunuz mu?

Peki hala otobüs mü, uçak mı diye düşünüyor musunuz?

Ne olursa olsun hem zaman, hem konfor, hem de güvenliğim söz konusu olunca ben: UÇAKTAN

VAZGEÇMEM.

Ya siz?

Saygılarımla

Sebahat Karagöz